

[Rimstad.]

Når dette er gjort klart, vil jeg gerne udtrykke min betænkelighed ved, at den højtærede undervisningsminister i sit for øvrigt på mange måder gode og grundige forslag falder for fristelsen til, måske ud fra en opfattelse, som tidens tendens undskylder, konsekvent at kalde teknikumundervisningen for en højere undervisning. Ordet „højere“ kan her efter min opfattelse kun have relation til noget videnskabeligt, og det er teknikumundervisningens særlige privilegium og berettigelse ikke at være videnskabelig, men højt udviklet praktisk.

Lad mig sige det sådan for at sætte sagen på spidsen, at de aller fleste industrier og anlægsvirksomheder i dette land vil kunne drives alene ved hjælp af teknikumingeniører med undtagelse af besættelsen af nogle ganske få specielle udviklings- og beregningsstillinger, som bør tilfalde civilingeniører, medens de pågældende virksomheder ville være ilde farne, såfremt de hovedsagelig var henvist til at benytte sig af civilingeniører. Men dette skyldes udelukkende, at teknikumuddannelsen ikke er en højere uddannelse, men en videreudviklet praktisk uddannelse. Det er efter min mening vigtigt, at dette synspunkt bliver lagt rigtigt frem, for selve undervisningen af teknikumingeniører må i samfundets interesse ikke under nogen omstændighed slippe den nære forbindelse med håndens uddannelse og det praktiske liv.

Jeg vil i forbindelse med dette synspunkt tilslutte mig den højtærede ministers tanke om, at netop landsorganisationen LO skal have repræsentanter i det teknikumråd, som ministeren vil nedsætte, ikke fordi jeg i og for sig tror, at landsorganisationen vil kunne tilføre dette råd impulser af betydning, ligesom jeg heller ikke tror, at Arbejdsgiverforeningen specielt vil kunne gøre det, men fordi en jordforbindelse med det praktiske liv bør understreges. Da den højtærede minister på den anden side rigtigt har valgt Industrirådet som garant for, at undervisningen får den rette forbindelse med virksomhedsledelserne, burde det måske have været Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der her kom ind i billedet i stedet for landsorganisationen, men en sådan nuance har måske ikke den helt store betydning.

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg finder det forkert, at det den 17. november sidste år nedsatte teknikaudvalg har ment at måtte afstå fra at danne sig et skøn over de udgifter, som udvalgets forslag kommer til at koste staten. Mon det ikke i virkeligheden er noget symptomatisk, vi her ser, efter recepten: lad staten bare betale, det er ligegyldigt, hvad det koster. Jeg kan ikke forstå, hvordan man, når man ser på virkeligheden og kendsgerningerne, i alvor kan fremkomme med en lang række forslag, hvis økonomiske omfang man ikke gør sig klart, men blot anfører, at man afstår fra at vurdere udgifterne. Det er i allerhøjeste grad skuffende, og den ros for hurtigt arbejde, som den højtærede minister i sin fremsættelsestale giver udvalget, kan jeg på denne baggrund ikke deltage i.

I øvrigt velvillig indstilling over for den højtærede ministers forslag, som vi gerne ser fremmet.

Axel Kristensen: Det er egentlig det ærede medlem hr. Morten Lange, der kalder mig herop. Han sagde noget om, at gennemførelsen af disse ingeniøruddannelser var noget forhastet. Det er der ikke noget som helst om. Vor civilingeniøruddannelse er en gammel, langsomt udviklet uddannelse i stadig udvikling. Teknikumingeniøruddannelsen er ligeledes en gammel uddannelse, som også stadig udvikles, og der sker ingen forandring i denne uddannelse nu; det er de materielle vilkår, man ændrer. Akademiingeniøruddannelsen er en ny og en rigtig løsning. Sagen er den, at den viden, der efterhånden skal til for at dække hele ingeniørkunnen-feltet, er så stor, at hvis man ikke ville nedsætte niveauet for civilingeniørerne, måtte man dele feltet, således at vi fik nogle, der fik den højeste videnskabelige uddannelse, men alligevel beholdt ingeniører uddannet på videnskabeligt grundlag, men med mere vægt på det praktiske. For at kunne spænde over hele feltet uden at blæse uddannelsen op til noget enormt måtte denne deling finde sted. Det var sagligt set helt rigtigt og velovervejet, og den modstand, der fandtes visse steder blandt dem, der skulle have med det at gøre, da vi lavede denne ordning, eksisterer så vidt mig bekendt ikke mere. Det er almindeligt anerkendt allerede nu,